

Hương Hoa Nhài

Contents

Hương Hoa Nhài	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12

Hương Hoa Nhài

Giới thiệu

Biên tập: CandyVốn dĩ muôn hồng nghìn tía khoe sắc diễm, giờ nay đình viện bóng hoang tàn. Ngày lành cảnh đẹp đã l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-hoa-nhai>

1. Chương 1

Vốn dĩ muôn hồng nghìn tía khoe sắc diễm, giờ nay đình viện bóng hoang tàn. Ngày lành cảnh đẹp đã làm sao, chuyện vui chẳng biết tới nơi nào. Triều phi mộ cuốn,[1] mây rắng hiên xanh, mưa bụi theo gió, khói sông họa thuyền. Nàng chốn khuê phòng đâu biết quý trọng cảnh xuân.

Thang Hiên Tổ |“Mẫu đơn đình[2] màn thứ mười – Kinh Mộng”

Nhạc đã ngừng, phần còn vương.

Tiếng sáo diết da động lại dư âm, len lỏi vào căn nhà nhỏ nồng mùi son phấn rẻ tiền. Trong một căn phòng, hơn mười cô gái trẻ đứng ngồi chen chúc. Mười một mười hai tuổi là học trò theo học diễn, đang vội vàng thu dọn mấy đồ lặt vặt vương vãi; lớn hơn một chút thì có ghế để ngồi, nhìn vào gương cởi trang sức, gỡ từng chiếc nữ trang cài trên tóc xuống, đằng sau lớp phấn trắng son đỏ là nếp nhăn ẩn hiện bên khóe môi chót mắt, có chùi cũng không hết, đều là dấu vết của năm tháng.

Gần cửa, chính đán[3] Vương Phượng Bình đã tẩy trang xong, tay nhấc tấm khăn vải lau mồ hôi thấm trên chân tóc, nhìn tiểu sinh[4] Bạch Mạt Lị bên cạnh cầm một cây lược chải đầu, gỡ búi tóc, mái tóc tỏa ra mùi sấp thơm hoa quế. Trên đài có tiêu sái lồi lạc thế nào, dầu anh tuần phong lưu, rốt cuộc cũng là một đào kép nữ.

Cây lược này thật sự rất đẹp, ngà voi trắng nõn nhẵn nhụi, răng lược mài kỹ, Vương Phượng Bình nhìn thấy, ánh mắt hăm mộ cười hỏi: “Đây là quà cậu ba nhà họ Trần tặng hả? Anh ta cũng thật lòng với cô, ngày ngày tán tụng, gửi tặng hoa, cô bỏ được à?”

Bạch Mạt Lị nhìn thoáng qua chiếc lược trong tay, ánh mắt đen thẫm, tựa như một cánh bướm đen dong rộng, cười đáp: “Có cái gì mà bỏ được hay không chứ, chung quy không phải người đó... nếu cô thích, tặng cô cái lược này cũng được.”

Lúc này một cô gái khác cũng tới đây hóng chuyện, chua ngoa mở lời: “Ồi chà, chị Mạt Lị là người sắp gả cho nhà quyền thế, cần gì để ý cậu ba họ Trần.”

Bạch Mạt Lị liếc nhìn cô ta, sau đó tìm một cây trâm trong hộp nữ trang ra búi tóc dài, thông thả ung dung, mỗi động tác đều mang phong thái hờ hững. Cây trâm tinh dầu song điệp[5] này được mua ở hàng rong ở chợ phía Bắc, chủ hàng giới thiệu là đồ cổ... ai mà biết được? Cây trâm này nằm cùng khay với rất nhiều nữ trang khác, nào ai rõ lai lịch? Có điều nó may mắn được cô lựa chọn, trở thành của cô, từ đó về sau được trân trọng... là vận mệnh mà thôi.

Trong trăm ngàn cơ hội lại chọn trúng cô, đây là vận mệnh của anh ta, những giọng điệu mỉa mai này, chẳng qua cũng chỉ là sự ghen tị thất bại. Một khi phụ nữ đã thua, sự ghen ghét càng nhiều, nếu giữ trong lòng thì bản thân không thoải mái. Sự yêu thích tặng bó hoa trao cái lược của cậu ấm công tử, rốt lại vẫn chẳng đáng tin bằng một viên “đá dầu hỏa”.[6]

Nhóm Ngọc Hòa Xuân liên tục diễn mười sáu ngày tại rạp hát Khai Minh, hát toàn bản “Minh phượng ký”, “Trường sinh điện”, cùng với hơn mười màn nổi danh “Du viên”, “Kinh mộng”, “Đoạn kiều”, “Cầm khiêu”. Bởi vì hiếm thấy đoàn hát nữ, các cậu ấm công tử thấy mới mẻ, tranh nhau cổ vũ, các lăng hoa hàng ngày gửi tặng cho cô nương trong đoàn có thể xếp từ cửa tới sân khấu. Trưởng đoàn tươi cười rạng rỡ, thương lượng với rạp hát tăng thêm hai ngày diễn, còn thu được một món quà lớn – năm trăm đồng bạc cộng thêm mười người trong đoàn ai cũng có một bộ trang sức mới – đây là một phần sinh lễ, tặng cho quan sinh đứng đầu đoàn là Bạch Mạt Lị.

Người coi trọng Bạch Mạt Lị là Vinh tiên sinh ở hiệu buôn Vĩnh Lợi, về nhà đó sẽ làm bà tư. Hiệu buôn Vĩnh Lợi là một công ty bách hóa của Vinh Tiên sinh, hẳn còn có một hiệu buôn Tây khác, hơn mười cửa hàng, nhà máy dất đai, ngay cả rạp hát Khai Minh cũng là của hắn. Đừng bảo muốn một mình Bạch Mạt Lị, cho dù muốn mười người, cũng phải đóng gói đưa tặng.

Huống hồ làm vợ bé của kẻ có tiền, chí ít cũng hơn làm đào kép phải miễn cưỡng nói cười, xuất đầu lộ diện kiếm kế sinh nhai.

Ngày mười ba tháng tám, một chiếc ô tô chở Bạch Mạt Lị ăn mặc lộng lẫy đi vào biệt thự trên đường Vĩnh Phúc. Tối hôm đó khi cô cởi bộ sườn xám nhung đỏ khảm kim cương ra, thông thả ngồi trong bồn tắm lớn, hương thơm nồng nàn quán chặt lấy cô như một con rắn. Tất cả những cay đắng, đau khổ, phiêu bạt trước đây, cùng với mọi phú quý, cô quạnh, thấp hèn của tương lai đều bị chiếc gương thủy tinh hoen đầy khói nước phân cách thành hai thế giới.

Từ nay về sau, Bạch Mạt Lị thay da đổi thịt, trong mộng không biết mình là khách, chuyện cũ tuyệt đối không nhắc lại.

Nhưng cô không đề cập tới, không có nghĩa là người khác không nhớ.

Vợ cả của Vinh tiên sinh đã hơn năm mươi tuổi, có hai con trai, vì thân thể không khỏe nên từ bỏ việc quản lý từ lâu, chỉ tâm niệm thấp hương bái Phật. Nay tất cả công việc ở biệt thự trên đường Đông Dương đều do bà hai quản. Dòng dõi của bà hai vốn là quan lớn thời Mãn Thanh, có thể coi là quý tộc suy vong, mặc dù con gái gả cho nhà giàu nhưng không được làm vợ cả, vì thế bà hai cũng bức bối trong lòng, thời gian dài trôi qua, ánh mắt nhìn người không khỏi hàm oán tức giận.

Về phần bà ba – thật ra chính là người hầu của bà hai. Vinh Tiên sinh giàu sang thành đạt, bên ngoài có phụ nữ cũng là chuyện thường. Bà hai xuất thân nhà giàu, biết đạo lý phòng ngừa chu đáo, ngay từ đầu đã tính toán tốt, nếu sau này muốn tranh giành sự sủng ái, trong nhà cũng có người giúp đỡ.

Bạch Mạt Lị thường ngày ở biệt thự nhỏ, cũng không gặp người trong biệt thự lớn, ý mình được sủng ái nên lần lữa nhiều ngày. Nhưng rốt cuộc cũng phải tới biệt thự lớn kia, hôm Trung Thu, lái xe nghe lời bà hai tới đón cô. Cô không muốn quá thể hiện, chỉ mặc một bộ sườn xám màu xanh biển cổ bẻ đến dự tiệc. Vừa bước vào phòng khách đã biết là một Hồng Môn yển.[7] Bà cả ngồi trên cao, bà hai bà ba tiếp khách,

Vinh tiên sinh còn chưa về, một nhóm các cô các bà đang ngồi xem kịch. Mời đoàn hát đến nhà diễn, đang là nhịp điệu của khúc “Thược dược đỏ”, diễn vở “Mai ngọc”.

Nữ tử có sóng mắt dao động kia chẳng phải chính là Vương Phượng Bình? Đoàn hát phô trương kia, chẳng phải là Ngọc Hòa Xuân? Đám người đó tới đây là để cười nhạo cô!

Ngay cả mấy đào kép nhỏ mặt thoa phấn cũng đang châm biếm cô. Không lâu trước cô vẫn là một trong số họ, nay đã bay lên thành phượng hoàng? Chẳng phải vẫn là trời sinh thấp hèn sao!

Cô thật hận không mặc chiếc váy lụa màu tím lấp lánh đến. Muốn nhìn cô, cô sẽ khoe bộ dáng xinh đẹp để bọn họ nhìn thỏa mắt.

Bà hai đang nói chuyện với bà cả, sau đó che miệng cười ha ha: “Nghe nói em tư hóa trang xong rất anh tuấn, hôm nay thấy chị cả cao hứng, chị muốn nhờ em hát một bài.”

Bà cả cầm cốc trà, ngược mắt liếc nhìn Bạch Mạt Lị một cái, cười lãnh đạm, nhẹ nhàng gạt đầu: “Cũng được, hay là hát bài “Tư phàm” đi, cho vui vẻ.”

Bạch Mạt Lị bực dọc, “Tư phàm” là vai “đào”,[8] cô vốn diễn “sinh”... Nhưng thế thì đã sao? Căn bản bà cả chẳng quan tâm cô hát cái gì, bọn họ chỉ muốn nhắc nhở cô, bất luận bây giờ cô có thân phận gì, chung quy cũng chỉ là một con hát.

Sao có thể để họ thành công?

Cô âm thầm nghiền răng, bước từng bước một, lúc qua bàn bát tiên,[9] không biết vấp phải cái gì, tay quệt vào ấm trà bằng đồng trên bàn, nước nóng đổ lên tay, cô hét một tiếng, rút tay về đã đỏ ửng.

Xung quanh yên tĩnh, đang lúc đợi lên diễn kịch, thế mà ngay cả tiếng nhạc cũng không có.

Bạch Mạt Lị ôm chân khóc òa lên, người hầu đều nhìn nhau bối rối. Cuối cùng bà cả nói một câu, mới có mấy người chậm chạp đi lên đỡ, Bạch Mạt Lị khóc càng nức nở, nhất quyết không cần người giúp, tự run rẩy đứng dậy, ôm tay mình, khăng khăng đòi về nhà.

Ô tô đi đón Vinh tiên sinh, cô cũng mặc kệ, buồn bã đi giày cao gót ra ngoài cửa gọi xe kéo. Không biết ngoài trời đã buông mưa từ lúc nào, mưa bụi lất phất khắp trời.

Ngồi trong xe kéo, sự uất ức, yếu đuối, thậm chí là nước mắt của Bạch Mạt Lị đều bay biến trong nháy mắt. Nếu bàn về diễn kịch, ai có thể sánh với cô?

Cô đi rồi, chỉ sợ bà hai trở tay không kịp, một thân võ nghệ chẳng có đất dùng. Cô không sợ đắc tội bà ta, mặt mũi ai cũng muốn giữ – cô cũng không phải quả hồng mềm. Vào cửa Vinh gia, mọi người đều là chủ. Cô không muốn hát, ai có thể ép cô?

[1] Triều phi mộ cuốn: Miêu tả lần các cao đẹp tráng lệ.

[2] Mẫu đơn đình: là một trong những vở kịch nổi tiếng trong lịch sử sân khấu Trung Quốc, do nhà soạn kịch nổi tiếng thời kỳ nhà Minh là Thang Hiến Tổ viết năm 1598 mà đến nay vẫn được người Trung Hoa nghiên cứu dựng lại và diễn xướng.

[3] Chính đán: Tên gọi cũ của vai thanh y trong hí kịch Trung Quốc

[4] Sinh: Vai nam trong hí khúc.

[5] Trâm có hai que cài.

[6] Đá dầu hỏa: Cách người Thượng Hải cũ gọi kim cương hoàn mỹ – loại kim cương quý hiếm có màu xanh, được gọi là “đá dầu hỏa” vì màu sắc của nó như lửa đốt từ dầu hỏa. Viên kim cương “Heart of the Ocean” trong Titanic cũng thuộc loại này.

[7] Hồng Môn yến: Âm chỉ bữa tiệc có âm mưu, không tốt đẹp gì.

[8] Đào: Vai nữ trong hí kịch.

[9] Bàn bát tiên: Bàn vuông lớn.

2. Chương 2

Phu xe bắt đầu kéo, cô hơi vén rèm lên, trời đất mờ mịt, thi thoảng có vài giọt mưa lạnh hắt vào, dính lên bàn tay cô, âm ỉ đau... đúng là bị bỏng...

Một thành thị lớn như vậy, ngược mắt chẳng thấy người thân,[1] không biết tìm ai tới giải bày.

Đương lúc thương tâm, đột nhiên một người vén rèm che mưa lên, cả người ẩm ướt, mau mắn chui vào, không khách khí chen chúc bên cạnh cô. Cô khẽ “ôi” một tiếng, bộ âu phục bằng dạ của người kia chà qua miệng vết thương của cô.

“Tiểu thư...” Phu xe bên ngoài ngừng kéo, không biết làm sao.

Cô nhẹ nhàng bảo: “Không sao, ông cứ đi tiếp đi.”

Quay đầu nhìn, người nọ một tay chỉ ra ngoài rèm, một tay giơ ngón trỏ đặt trên môi, ra hiệu cô dừng lên tiếng.

Thứ khiến cô quyết định tin tưởng anh ta trong tích tắc, chính là ánh mắt.

Dường như cô đã từng thấy nó... cặp mắt đẹp đến lạ thường, tựa như dải ngân hà vắt ngang trời, xa xôi biến ảo, dịu dàng người sa ngã. Cô chưa từng gặp một người đàn ông có ánh mắt đẹp như thế, sự bi thương và vui sướng thoáng dâng trào khiến cô cơ hồ không kiềm chế được.

Ngoài đường có tiếng bước chân dồn dập, phụ họa thêm tiếng hô hoán, hình như gọi “cậu hai”, hoặc là “cậu năm” gì đó. Bạch Mạt Lị lên nhìn ra ngoài, thấy một đám người nhảy vào cửa hàng tơ lụa làm loạn, không khỏi lè lưỡi rụt đầu về, phân phó phu xe đi đường vòng, không đi đường Vĩnh Phúc nữa, đổi sang đường lớn Hữu Tân có cửa chính của rạp hát Khai Minh.

Rất nhanh, đám người khả nghi kia đã bị bỏ lại ở góc đường.

Ánh mắt người đàn ông trẻ tuổi cùng xe cong lên, nhìn cô cười, ý cười lấp lánh, hai gò má có lúm đồng tiền nhân nhật.

“Cảm ơn tiểu thư.” Giọng nói trong trẻo như tiếng lưu ly, vô cùng dễ nghe.

Bạch Mạt Lị khẽ gật đầu: “Người trong nhà tìm anh, trốn đi không lo ư?”

Anh sững sốt vì khả năng quan sát của cô, nhưng mảy đáp: “Bị tìm mới là phiền đó.”

“Sao vậy? Bị ép cưới, hay là bị ép kế thừa gia nghiệp?”

Chàng trai “a” một tiếng, cặp lông mày đen rậm càng nhướng cao: “Cô là thần tiên chắc?”

Bạch Mạt Lị cười, mặc dù tuổi cô không lớn, nhưng việc này nhìn cũng hiểu. Người bình thường có mong cũng chẳng được chuyện tốt như thế, nhưng trong mắt mấy cậu ấm cô chiêu thì lại thành công xiềng trói buộc tự do. Phải biết rằng với một người ngay cả cơm cũng không đủ ăn, tự do căn bản không đáng giá một xu.

Mặc dù anh thừa nhận sự phán đoán của cô, nhưng lại thừa nhận một cách khéo léo, không tùy tiện tiết lộ thân phận. Bạch Mạt Lị cũng không có ý truy hỏi, chỉ lễ phép nói: “Tiên sinh ở đâu? Để tôi tiễn anh một đoạn.”

“Không cần phiền cô, tôi xuống ở đằng trước là được rồi...” Chàng trai phát tay, bỗng liếc mắt nhìn thấy mu bàn tay bị nước sôi làm bỏng của Bạch Mạt Lị, một vết lớn đỏ ửng, còn phồng rộp lên, trông rất đáng sợ.

“Tiểu thư... bị bỏng?”

Bạch Mạt Lị rút khăn tay ra che, đáy lòng đau xót, nhưng vẫn cười: “Không có gì, vừa rồi không cẩn thận...”

“Ấy, đừng cử động, cẩn thận vết rộp bị vỡ, không khử trùng sẽ bị mưng mủ.” Anh cầm tay cô lên, cẩn thận đặt tay lên vết bỏng như thể rất quen thuộc, nói: “Gần đây có một phòng khám do bạn tôi mở, trước tạm băng bó cho cô đã.”

“Không cần...” Bàn tay anh rộng và ấm, tỏa ra sức nóng của tuổi trẻ, khiến tim cô đập thành thịch. Cô sợ hãi.

“Yên tâm, tôi là người tốt.” Anh nhìn cô nhoẻn miệng cười, khôi ngô như ánh mặt trời, “Tôi họ Tô, tiểu thư họ gì?”

Tô... họ Tô, cô nháy mắt hoảng hốt, dường như trong lòng có vương mắc chi.

“Bạch.” Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, cô thốt lên một tiếng.

Vị Tô tiên sinh này đúng là người tốt, không chỉ là người tốt, còn là một thân sĩ.

Anh thật sự đưa cô tới một phòng khám đã đóng cửa, gọi hai vợ chồng bác sĩ đang chuẩn bị ăn cơm tối ra xử lý vết thương cho cô. Vết bỏng kia có vẻ nghiêm trọng hơn cô tưởng, lúc chọc vỡ vết rộp để bôi thuốc, cô đau đến mức trợn mắt nghiến răng, Tô tiên sinh bèn đứng bên cạnh kể chuyện vui cho cô nghe. Những chuyện anh kể đều là chuyện xảy ra khi anh đi du học ở Anh, truyện cười phong cách Tây cô nghe không hiểu lắm, nhưng giọng nói anh dễ nghe như thế, ánh mắt long lanh như thế, cô lập tức không cảm thấy đau nữa.

Băng bó cẩn thận xong, anh đi cùng cô ra ngoài, mưa vẫn tí tách rơi. Anh lại gọi một chiếc xe kéo, theo nguyên tắc của thân sĩ, kiên trì muốn đưa cô về nhà.

Hai người câu được câu chẳng nói chuyện phiếm, Bạch Mạt Lị hỏi anh: “Có phải khi du học Tô tiên sinh cũng học y không?”

“Lại bị cô đoán đúng.” Cặp mắt anh sáng lên, “Quả nhiên Bạch tiểu thư có phép tiên?”

Cô bật cười: “Tô tiên sinh thân thiết với vị bác sĩ kia như thế, còn nói tên rất nhiều loại thuốc, tất nhiên tôi đoán ra. Nếu như vậy mà cũng được gọi là phép tiên, chẳng phải khắp nơi trên đời đều là thần tiên sao?”

Anh cười đệm theo cô, nhưng nét cười lại có vài phần tịch liêu: “Cho dù học cách cứu người, nhưng chẳng phải vẫn không thể vận dụng ư...”

“Sao vậy?”

“Không, không có gì.” Anh ngẩng đầu lên, gió đêm thổi vào rèm xe, vén ra một góc sáng sủa của biển tên rạp hát Nghệ Hồng. Anh thuận tiện đổi đề tài: “Bạch tiểu thư có thích xem kịch không?”

Bạch Mạt Lị sững sốt. Kịch? Cả đời này cô diễn kịch rồi, cần gì nói đến chuyện thích hay không chứ?

“Nghe nói vài ngày trước có đoàn kịch nữ diễn ở rạp Khai Minh, hát rất hay, hơn mười ngày đều kín chỗ.

Cô cười: “Chắc vì mới mẻ thôi.”

“Cũng chưa chắc. Có một số vở phải đúng là nữ hát mới hay. Ví như đoạn “Kinh mộng”, bài “Tạo la bào”, sầu triền miên, nếu không có giọng nữ, chắc chắn không thể truyền cảm hết được.”

Hình như anh đột nhiên xúc động, cúi đầu ngâm nga đoạn hát kia: “...Vốn dĩ muôn hồng nghìn tía khoe sắc diễm, giờ nay đình viện bóng hoang tàn. Ngày lành cảnh đẹp đã làm sao, chuyện vui chẳng biết tới nơi nào...”

Tiếng hát trong vút lọt vào tai, lòng cô dường như được khơi gợi, bất giác hát lên một đoạn quen thuộc. Giai điệu Giang Nam lãnh lót, mềm mại, giống hệt tơ bông, từ một chốn hư vô khiến đáy lòng Tô tiên sinh rối loạn. Anh không lên tiếng, chỉ nghe cô hát. Thật si mê, mà chẳng biết là Lệ Nương[2] si mê, hay chẳng Mạt Lị si mê, hát từng câu từng câu, nước mắt của cô rơi xuống như chuỗi ngọc đứt. Trần gian phồn hoa như thế, kết quả cũng chỉ là một giấc mộng xưa lui tàn, không thấy tăm hơi.

Tô tiên sinh không an ủi cô ngay từ đầu, chờ cô hát xong cả đoạn mới đưa khăn tay qua. Hai người không nói lời nào, chỉ còn tiếng chuông của xe kéo lạnh lạnh vang lên trên con phố giữa tiết mưa đêm.

“Bạch tiểu thư.” Anh đột nhiên mở miệng nói, “Rạp hát Lệ Hoa vừa khởi chiếu một bộ phim mới, vài ngày nữa tôi mời cô đi xem nhé.”

Lúc Bạch Mạt Lị về đến biệt thự nhỏ trên đường Vĩnh Phúc, trái tim vẫn đập dồn dập.

Tô tiên sinh mời cô đi xem phim, cô vừa bất ngờ vừa âm thầm vui sướng. Cô chỉ để xe kéo chở mình đến đầu đường, bảo với anh rằng cô sống với anh trai và chị dâu. Cô là người xa lạ với anh, anh vẫn là người xa lạ với cô. Hai người như vậy lại muốn đi xem phim với nhau, quả là chuyện lạ lùng đầy kích thích!

Nam nữ thanh niên tuổi tương đồng, giữa ngày mưa giăng nhật kiến chung tình. Đây là tình tiết chỉ kịch Nam[3] mới có.

Lúc vào nhà gương mặt cô vẫn mang theo ý cười, chợt liếc mắt nhìn thấy Vinh tiên sinh ngồi trong phòng khách.

Hắn thấy cô, bèn đặt xì gà trong tay xuống, đứng dậy tiến lại gần: “Mạt Lị, nghe nói em bị bỏng...” Nhìn thấy bằng gạc trên bàn tay cô, hắn cười thâm thúy: “Chẳng trách về muộn thế, hóa ra đi gặp bác sĩ.”

Hôm nay là Trung thu, ngày gia đình đoàn tụ, hắn lại bỏ hết các bà vợ ở biệt thự lớn đường Đông Dương để đến thăm cô. Cô hơi co ro, Vinh tiên sinh lấy ra một hộp nhung đỏ đưa cô nói: “Là Phượng xuyên mẫu đơn[4] do Điền sư phụ ở tiệm Phú Quý tự tay làm, em xem xem có thích không.”

Dưới ánh đèn điện sáng trưng, gương mặt Vinh tiên sinh có phần mơ hồ. Tuổi của hắn không nhỏ, tuy được chăm sóc tốt, nhưng thân thể rốt cuộc cũng không còn săn chắc, tỏa ra mùi vị mục nát của độ trung niên. Nhưng thế thì đã sao? Hắn có thể khiến Điền sư phụ của tiệm Phú Quý tự tay rèn vòng cổ vàng Phượng xuyên mẫu đơn, phụ nữ trong thành phố được tặng món quà như thế này e rằng không được đến ba người.

Cô ngoan ngoãn nghe lời hắn, một chút rung động của tuổi trẻ vừa nảy sinh trong lòng đã bị chôn vùi trong chiếc hộp nhung đỏ. Cô nằm dưới người hắn khéo léo hầu hạ, trong thời khắc kịch liệt nhất hắn gầm lên:

“A Thúy... A Thúy...”

Thật kỳ lạ, thân mật cùng một người như thế, lại gọi tên một người phụ nữ khác.

Nhưng Bạch Mạt Lị chẳng quan tâm. Ai cũng có bí mật không thể nói, cô cũng có.

3. Chương 3

Cô và Tô tiên sinh ước hẹn hai ngày sau đi xem phim.

Hôm đó cô chưa dùng bữa trưa đã ra ngoài, tới tiệm cơm Tây Katherine đối diện với rạp hát Lệ Hoa gọi một cái bánh ngọt dâu tây, ly chocolate nóng, sau đó nhìn qua cửa sổ thủy tinh lớn quan sát đường xá.

Người đến rồi đi. Anh xuất hiện phía sau đám người, hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu trắng, áo sơ mi trắng phanh cổ, không quá trang trọng, nhưng lại thể hiện vẻ phóng khoáng, trẻ tuổi, khôi ngô đến bất cần... Cô nhếch miệng cười, anh cũng đến sớm nửa tiếng so với giờ hẹn, hóa ra anh cũng nôn nóng như cô.

Cô ở phía sau thế giới trong suốt thưởng thức anh, anh chính là bộ phim của cô... Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, anh lấy một tờ quảng cáo phim; anh chỉnh sửa quần áo, tóc tai... Từ khóe mắt tới đáy lòng cô đều toát ra ý cười dịu dàng.

Đến đúng giờ cô mới ra ngoài, không sớm không muộn, mặc một bộ sườn xám in hoa nhỏ màu trắng, đeo chiếc cài ngực tinh xảo. Trong khoảnh khắc nhìn thấy cô, ánh mắt anh tràn đầy vẻ ngạc nhiên tán thưởng.

Xem xong phim anh lại mời cô ăn cơm, là món Tô Bang[5] thanh đạm. Trong lúc ăn cô không nói chuyện, chỉ lặng lẽ nghe. Anh là một người trẻ tuổi khéo miệng nói năng rõ ràng, đề cập tới rất nhiều đề tài, chỉ trừ chuyện nhà của chính mình.

Chốc sau, anh cũng hơi ngượng ngùng: “Thật xin lỗi, Bạch tiểu thư, khiến cô không thể nói được câu nào.”

Cô thẹn thùng cười: “Sao lại thế chứ? Tô tiên sinh nói chuyện rất thú vị, tôi mới là người có lợi.”

Lúc ra ngoài, đèn đường đã bật sáng. Trời lại đổ mưa, mưa thu triền miên khác thường, từng cơn từng hồi như trăm ngàn mối sầu của người trần. Tô tiên sinh mở ô, Bạch Mạt Lị mỉm cười, hôm nay cô ra khỏi nhà vốn không mang ô.

Hai người sóng vai cùng đi, thỉnh thoảng đối thoại với nhau. Xung quanh chìm trong hỗn độn, chỉ lưu lại một góc nhỏ này tinh khôi mà ấm áp.

Đi ngang qua một con phố, có hai chiếc ô tô lái đến, bánh xe lăn qua phần đường đọng nước, rào một tiếng tạt nước lên. Bạch Mạt Lị vội vã lùi về phía sau, lại được Tô tiên sinh vươn tay kéo, không thể tránh được việc ngã vào lòng anh. Mùi xà phòng khoan khoái bao quanh cô, chìm trong hơi thở đặc thù của nam tử trẻ tuổi, ấm áp và kiên định, lòng cô dịu đi từng chút một. Cô nghe thấy tiếng tim đập của anh, gấp gáp nôn nóng, tựa như của chính cô.

“Bạch tiểu thư...” Anh thả cô ra, nhưng lại có phần do dự không nỡ, gần như là tư thế nửa ôm, “Cô không sao chứ?”

Cô ngược mắt nhìn anh, sóng mắt mờ sương, chẳng biết ma quỷ dẫn lối thế nào, cô đưa dấu son của mình lên.

Chỉ là một nụ hôn thoáng qua.

Rõ ràng là lần đầu thân mật, lại giống như đã chờ đợi mấy trăm năm, gắn bó như xương thịt, hơi thở hòa quyện. Tựa như trời sinh đã như thế, anh và cô quán quýt từ kiếp trước, là đạo lý hiển nhiên.

Đây cũng là một cảnh phim, thế giới rạng rỡ dưới tán ô lưu chuyển, lặng lẽ kể câu chuyện dĩ vãng.

Cô vội vàng rút lại, đổi lấy sự đòi hỏi gấp gáp mà liêu lĩnh từ anh. Môi kề môi, trời đất ngả nghiêng, thế giới chỉ còn là một khoảng não động.

Từ sau ngày đó, Tô tiên sinh thường xuyên mời cô đi chơi, một tuần ba bốn lần. Bạch Mạt Lị trong lòng vui sướng, nhưng dù sao thân phận của cô cũng không được như các tiểu thư bình thường, mười lần thì có tới năm sáu lần từ chối. Anh muốn số điện thoại của cô, cô không cho, muốn đưa cô về nhà, cô cũng dùng đủ lý do khéo léo từ chối. Tô tiên sinh là thiếu gia nhà giàu, từng đi du học trở về, thấy cô không giống các cô gái Hoa kiều khác nhiệt tình phóng khoáng, mang sự dè dặt của phương Đông, còn thắm ít hương vị dù muốn vẫn cự tuyệt, anh càng yêu thích, càng sa ngã, khó cầm nổi lòng, chẳng những không nổi giận, ngược lại càng thêm ân cần.

Mấy lần đi chơi với anh, hai người cũng chỉ xem phim ăn cơm, không vượt quá giới hạn như ngày hôm ấy. Nhưng cô biết ánh mắt anh nhìn cô không bình thường, rất tha thiết, kèm theo sự rụt rè chỉ có ở chàng trai trẻ tuổi. Cô vẫn như thường lệ không nói nhiều, chỉ làm một người nghe đủ tư cách, thỉnh thoảng mới kể chuyện hồi trước của mình... Cô xuất thân ở cầu Bắc Bình, vốn tưởng rằng sẽ cùng cha buôn bán ven sông cả đời, ai ngờ lại trở thành một đóa hoa bị nuôi trong lồng kính. Đương nhiên cô không đề cập chuyện này, Tô tiên sinh chỉ nghe được mấy chuyện nhỏ vụn vặt, như bị mẹ kế sai bảo, rồi phiêu bạt qua nhiều nơi... càng nghe càng thấy thương xót.

Thời gian gần đây Vinh tiên sinh cũng bề bộn nhiều việc, một công ty điện ảnh hân đầu tư có dự định quay phim; còn nghe nói cậu chủ nhỏ do bà cả sinh đã trở về từ nước ngoài, họ hàng thân thiết vội vàng vàng giới thiệu tiểu thư môn đăng hộ đối cho cậu. Phàm là người du học trở về, tính tình đều có phần không câu nệ, thích “tự do”, “tình yêu” gì đó. Cậu chủ nhỏ bướng bỉnh không nghe lời khiến Vinh tiên sinh đau đầu, Bạch Mạt Lị vừa bóp vai cho hân vừa khuyên giải mấy câu. Trong lúc đó nàng cũng không cảm lòng được mà nhớ tới Tô tiên sinh, chắc anh cũng đang phiền não vì chuyện này nhỉ? Làm con của nhà giàu ngay cả phiền não cũng khác người thường.

Những ngày ở bên Tô tiên sinh tựa như thuốc phiện, biết rõ là sai, nhưng muốn ngừng chẳng được. Bạch Mạt Lị tự nhủ hết hôm này sang hôm khác: Lần sau nhất quyết không gặp nữa. Nhưng rồi vẫn không chịu nổi sự mê hoặc, từng cử động của anh, từng ánh mắt từng câu chuyện lúc nào cũng đi sâu vào giấc mộng. Thời gian bên nhau luôn quá ngắn, thời gian chờ đợi lại quá dài. Cô không thể khống chế bản thân.

Cho đến một ngày.

Tô tiên sinh hẹn cô ăn cơm Tây ở Bách Lạc môn, đợi đến lúc món tráng miệng được đưa lên, anh đột nhiên nói: “Bạch tiểu thư, cuối tuần này có thể mời cô về nhà tôi không?”

“Cạch” một tiếng, thìa của cô đập vào chén thủy tinh.

Anh vô cùng chân thành, khẩn thiết nói: “Nhà tôi tổ chức một buổi vũ hội, tôi muốn mời Bạch tiểu thư tham gia, tiện thể gặp cha mẹ mình.”

Sau hồi lâu im lặng, cô cầm thìa quấy kem ly, đảo đến lúc nó tan chảy sền sệt.

Thấy cô không trả lời, Tô tiên sinh còn tưởng rằng mình đường đột giai nhân, vội vàng giải thích: “Tôi về đã lâu mà chưa chính thức gặp mặt thân thích và bè bạn ở nhà, cha tôi định mở tiệc tẩy trần. Tôi chỉ muốn ngỏ lời xin Bạch tiểu thư làm bạn gái của tôi.”

Cô vẫn không nói lời nào.

Tô tiên sinh vươn tay ra cầm tay cô, sốt ruột nói: “Bạch tiểu thư, xin đừng yên lặng thế. Nếu có chỗ nào không tiện...”

“Quả thực là không tiện.” Cô đột nhiên đặt thìa xuống, rút tay mình ra khỏi tay anh, ngược mắt chăm chú nhìn anh, “Thật ra... Tô tiên sinh, hôm nay tôi tới đây là muốn nói với anh... về sau chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

Anh sửng sốt, tay đặt trên bàn đã quên rút về.

“Tôi...” Cô cắn mạnh môi, dùng cơn đau khiến mình tỉnh táo, biểu tình trên mặt hoàn toàn hờ hững, “Tôi đã kết hôn rồi, tiên sinh ngày mai phải về nhà. Sau này không thể gặp anh nữa, quả thực có lỗi, trước nay vẫn lừa anh.”

Anh ngơ ngác nhìn cô, cho đến khi xác nhận ánh mắt cô không có lấy một tia lưu luyến và thống khổ, mới đột ngột thu tay về, cầm lấy nửa chén rượu vang trên bàn uống một hơi cạn sạch, lông mày đen rậm cau chặt, ánh mắt vốn sáng ngời bỗng xám xịt như tro tàn:

“Bạch tiểu thư, không phải cô... trước nay vẫn đùa giỡn tôi chứ?”

Bạch Mạt Lị cầm túi nhỏ trên bàn, ngẩng đầu, vẫn có thể nặn ra một nụ cười: “Tôi ở đây một mình, rất cô đơn, phải cảm ơn Tô tiên sinh đã bầu bạn nhiều ngày. Nhưng việc này, nếu trở thành thật sẽ không tốt lắm...”

Nói xong câu đó, không quay đầu lại đã rời khỏi Bách Lạc môn.

Cô không hề ngoảnh lại. Cô không dám ngoảnh lại.

Bên ngoài lại đổ mưa. Cô vẫn không mang ô, cũng không gọi xe kéo, một mạch đi guốc cao trên con đường đầy nước mưa và bùn đất, vạt sườn xám dính đầy vết ố bẩn... Đúng là thời tiết đẹp, có muốn rơi lệ thế nào cũng chẳng sao. Người như cô, cần phải ở trong thế giới hỗn độn mù mịt này, trên trời có mưa, dưới đất có nước, dung hòa thành một, không có ai thanh khiết hơn ai.

Cô là một con hát, đây là tuồng kịch thành công nhất cô từng diễn.

[1] Nguyên văn là “cử mục vô thân” – ngược mắt nhìn nhưng chẳng có lấy một người thân quen, ý chỉ sống cô độc bên ngoài, lạ đất lạ người.

[2] Lệ Nương: Nhân vật chính trong vở kịch “Mẫu đơn đình”.

[3] Kịch nam: Là loại hí khúc hoàn thiện đầu tiên của văn nghệ hí kịch của Trung Quốc, lưu hành ở vùng Đông Nam.

[4] Phượng xuyên mẫu đơn: Theo truyền thuyết cổ đại, phượng là vui của loài chim, mẫu đơn là vua của loài hoa, ngụ ý phú quý. Đơn, phượng kết hợp, tượng trưng cho cái đẹp, ánh sáng và hạnh phúc. Dân gian thường lấy phượng hoàng, mẫu đơn làm chủ đề của hoa văn, gọi là “Phượng xuyên mẫu đơn”, “Phượng hỉ mẫu đơn”, “Mẫu đơn dẫn phượng”,...

[5] Món Tô Bang: Đồ ăn Trung Quốc có bốn hệ món chính, Xuyên, Lỗ, Việt, Hoài Dương. Đồ ăn Hoài Dương là đồ ăn chay chính tông, nổi tiếng trong ngoài nước. Nếu chia Hoài Dương thành các hệ lớn, sẽ có Ninh Bang, Tô Bang, Hoài Bang, Dương Bang. Món Tô Bang chính là một hệ món ăn lớn của món Hoài Dương.

4. Chương 4

Sau ngày hôm đó, quả nhiên Tô tiên sinh không mời cô đi chơi nữa. Bạch Mạt Lị dầm mưa một trận, bị ốm liệt giường đến ba ngày. Sang ngày thứ tư cũng là cuối tuần, từ sáng sớm Vinh tiên sinh đến thăm cô, thấy cô đã hồi phục khá khá bèn bảo cô đến biệt thự lớn tham dự tiệc rượu.

Tuy hân chiêu cô, nhưng sẽ không vì cô mà phá bỏ quy củ, chuyện phải làm vẫn phải làm. Bạch Mạt Lị vừa đứng trước gương thử lễ phục vừa nghĩ, cho dù ngày đó đồng ý với Tô tiên sinh, cuối tuần vẫn không thể đi. Cứ cắt đứt dứt khoát như thế cũng tốt, đoạn tuyệt hết hy vọng của anh, cũng đoạn tuyệt hết hy vọng của cô, chung quy cô không phải người có thể ở bên anh.

Buổi tối cuối tuần hôm ấy, Bạch Mạt Lị mặc một bộ sườn xám tay lụa màu trắng muốt ra ngoài, guốc cao màu trắng, áo len cashmere vàng nhạt khoác lên bờ vai mảnh khảnh. Trên tai đeo hai viên ngọc phi thủy hình giọt nước chất lượng thượng đẳng, nhẫn kim cương to, càng nổi bật mười ngón tay thon thả.

Xuống ô tô, lúc đi qua phòng ăn cô nghe thấy âm thanh lớn truyền đến từ phòng khiêu vũ, bà cả lúc nào cũng trầm mặc dường như rất tức giận, đến giọng nói cũng biến đổi: "... Sao con còn chưa đi đón Tiêu tiểu thư hả? Cha con đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Giờ con có ý gì? Con định... định làm mẹ tức chết à?"

Một giọng nói mơ hồ trầm trầm vang lên: "Con xin lỗi."

Cô giật mình, xem ra người này đúng là cậu chủ nhỏ của Vinh gia được cả nhà cưng chiều. Cô cố tình đi chậm lại, nghe thấy bà hai đang nhẹ giọng an ủi bà cả, còn nói với cậu chủ nhỏ: "Cậu hai không còn bé nữa, nên nghĩ thay cho lão gia và bà cả chứ. Tiêu tiểu thư còn đang chờ cậu đấy, đi nhanh về nhanh đi, đừng chọc cho lão gia tức giận..."

Người kia đột nhiên cao giọng: "Bảo con đi đón Tiêu tiểu thư cũng được, nhưng con muốn xác định rõ với mẹ, con sẽ không cưới cô ta, con đã có người mình thích rồi..."

Sau đó còn nói gì nữa, nhưng Bạch Mạt Lị hoàn toàn không nghe được, cô siết chặt vạt áo cashmere của mình, đứng sững như một bức tượng không có sức sống. Âm thanh ồn ào bên tai, đáy lòng lại lạnh như tờ. Trong không gian tĩnh mịch đó, dường như cô nghe thấy tiếng vận mệnh cười nhạo, từng tiếng từng tiếng, ngày càng gần.

Cậu hai của Vinh gia rút cuộc bực bội đẩy cửa đi ra, chợt thấy một cô gái mặc sườn xám trắng đứng ngẩn ngơ trên hành lang, anh sững người, khó tin thốt lên: "Bạch... tiểu thư?"

Bạch tiểu thư! Cô là Bạch tiểu thư của anh, anh là Tô tiên sinh của cô! Việc đời lại hoang đường như thế!

Bà hai đỡ bà cả, bà ba phía sau, vội vã chạy ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Cậu hai làm sao thế, sức khỏe bà cả không tốt, cậu dừng..."

Đột nhiên liếc mắt thấy Bạch Mạt Lị, bà không khỏi dừng chân, giọng điệu lạnh lạnh cất cao: "Ồi chao, cuối cùng bà tư đã chịu đến đây hử! Nếu đã đến còn đứng ở đây làm gì? Sợ chúng tôi ăn thịt cô sao?"

"Bà tư?" Tô tiên sinh còn chưa kịp bình tâm sau cuộc gặp gỡ bất ngờ, rút cuộc giật mình hiểu ra chân tướng, ánh mắt đẹp đẽ thoát xẹt qua vẻ tăm tối, khiến hy vọng mong manh cuối cùng trong lòng cô cũng vỡ tan trăm mảnh.

Chuyện phải đến sẽ đến. Trời xanh công bằng như thế đó. Ngày ấy bọn họ còn nói rằng không bao giờ gặp lại, nhưng số mệnh vướng mắc vẫn không thể buông tha cho nhau.

“À... bà tư.” Anh nở nụ cười lạ lùng, lùi hai bước, nhìn mẹ mình cúi đầu nói mấy câu, vẻ mặt đang u sầu của bà cả lập tức tan biến, cũng thì thầm lại vài câu, Bạch Mạt Lị nghe thấy rõ, anh muốn đi đón Tiêu tiểu thư kia.

Cô không kiềm chế được sự oán hận trong lòng, nhưng cố nén không để người ta nhìn ra dấu vết. Cả hai đi qua nhau, tựa như người dưng.

Sau đó Bạch Mạt Lị mới biết, khi còn trẻ Vinh tiên sinh cưới một bà vợ có tiền có thế, dựa vào bố vợ mới có thể hoành hành trong thương giới. Bởi vậy mặc dù có đàn bà ở ngoài, nhưng vẫn kính nể người vợ kết tóc. Bà cả họ Tô, trong nhà không có con trai, Tô gia bèn để cho đứa con thứ hai của Vinh tiên sinh mang họ mẹ.

Suốt buổi tối, Bạch Mạt Lị thực hiện trọn vẹn bốn phận của bà tư, nhu mì, hòa nhã, không tự hạ thấp cũng không tranh nổi bật. Cô yên lặng ngồi bên cạnh Vinh tiên sinh, lúc Vinh tiên sinh đi xã giao thì ngồi uống trà một mình. Cũng có vài người khách lễ độ mời cô nhảy một hai điệu, dường như rất thoải mái hài lòng.

Chỉ có chính cô biết, ngực bị đè nén sắp không thở nổi.

Tô tiên sinh quả nhiên đi đón Tiêu tiểu thư.

Tiêu tiểu thư là con thứ mười bốn trong nhà, gia tộc lớn đông người, mọi người đều gọi cô là Thập tứ tiểu thư. Thập tứ tiểu thư là một cô gái mặt trái xoan, nhỏ nhắn xinh xắn. Đó mới là tiêu chuẩn tân thời của các tiểu thư, vừa trang nhã vừa khéo léo, hiểu biết rộng, học thức uyên bác, không giống cô, sự yên lặng trầm mặc của cô chẳng hợp thời.

Bọn họ cùng nhau khiêu vũ, từng bước xoay tròn, xứng đôi vừa lứa, nói chuyện phiếm vui vẻ thoải mái. Bạch Mạt Lị đến sức để ghen tị cũng chẳng có. Cô cảm thấy đau đầu, tuy có lẽ do ảnh hưởng tâm lý, nhưng cô vẫn coi đây là một cái cớ, bảo rằng phải về nghỉ ngơi.

Vinh tiên sinh thấy sắc mặt cô không tốt, nhớ đến trận ốm mấy ngày trước chưa lành, liền gọi lái xe đưa cô về, còn tự mình tiễn cô ra cửa, phủ thêm áo choàng cho cô. Bạch Mạt Lị hiểu ý đồ săn sóc này của hắn, nhất định tối nay hắn không thể đến biệt thự nhỏ, người một nhà phải tụ họp trong biệt thự lớn, nơi đó mới là nhà của hắn.

Chỉ có cô là người cô đơn, lẻ loi chiếc bóng.

Bên ngoài trời đang mưa, khắp thành phố đều ẩm ướt nheo nhóp. Cô bảo lái xe dừng ở đầu đường Vĩnh Phúc, đó là nơi cô và Tô tiên sinh chia tay nhau sau mỗi lần gặp mặt.

Bạch Mạt Lị một mình lê bước qua ngã tư đường không một bóng người, trong quảng sáng của ánh đèn đường nhọt nhọt, từng tia mưa phùn như u hồn lay động theo gió, cô có phần ngỡ ngàng, trước đây cô từng muốn thay đổi vận mệnh của chính mình, kết quả đúng là có thay đổi – lúc cô và Vinh tiên sinh tình cờ gặp nhau ở hậu đài, cô đang trang điểm thành Mộng Mai,[1] phấn đỏ trên khóe mắt nhếch lên anh tuấn, bước chân nhẹ nhàng, không cần thận va phải vị khách quý đang muốn đi vào lô ghế xem kịch. Khoảnh khắc hoa mai đua nở đó, một chiếc khăn tay của cô bất cẩn rơi xuống dưới chân hắn.

Cổ ý hay vô tình? Đây là bí mật của cô, nhưng chung quy bởi vậy mà cô tìm được tương lai.

Nếu gặp người kia sớm hơn một chút thì sao?... Nhưng nếu không gặp hắn, sẽ không thể hội ngộ anh. Cô từng nghĩ rằng mình có thể nắm giữ vận mệnh trong tay, nhưng lại phát hiện tất cả đã được định sẵn từ trước. Sớm biết như thế, trước đây cô còn muốn cố gắng thay đổi không?

... Không có đáp án.

Cô đi ngang qua đường, lúc thu ô nhìn thấy Tô tiên sinh đứng dưới mái hiên. Bóng tối dày đặc bao trùm gương mặt anh, càng khiến anh trông giống một bức tượng tạc, cặp mắt sáng rực như hổ rình mồi.

Đột nhiên cô cảm thấy, thật ra anh rất giống Vinh tiên sinh.

Anh nắm chặt tay cô, trầm giọng hỏi: “Trong nhà có người không?”

Cô bối rối đáp: “Chắc lúc này có một bà giúp việc đang coi nhà...”

“Bảo bà ấy đi ngủ đi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Cô không biết vì sao anh lại ở đây, bất an mở cửa đi vào, gửi thấy mùi rượu thoang thoảng. Hóa ra anh uống rượu, rượu ở bữa tiệc là rượu vang loại thượng hạng. Còn Tiêu tiểu thư đâu? Sao anh có thể bỏ mặc cô ta để một mình tới tìm cô?

“Tôi đưa Tiêu tiểu thư về nhà, tiện thể tới tìm cô.” Anh nhận ra sự nghi hoặc của cô, vừa vào cửa vừa giải thích, “Yên tâm đi, cha mẹ đều hy vọng tôi có thể phát triển thêm một bước với Tiêu tiểu thư, tôi không về cũng chẳng sao.”

“...”

Anh đi một mạch theo cô, cởi áo khoác và gỡ tay, ngồi trên sô pha liếc nhìn cô. Bởi vì uống rượu, cặp mắt nheo lại, mang theo vài phần phong tình cảm dỗ người khác.

“Ô tiên sinh, anh...”

“Hóa ra “tiên sinh” mà cô nói chính là cha tôi.” Anh ngắt lời cô, ngữ khí tản mạn mang theo ý châm chọc sâu xa: “Tôi nên cảm ơn Bạch tiểu thư rất cuộc đã chịu nhắc nhở tôi, hay nên oán hận cô vì sao không nhắc tôi sớm hơn đây?”

Anh vừa mở miệng đã mang khí thế dồn ép, cô không biết làm sao: “Ô tiên sinh, tôi cũng không biết anh là con trai thứ hai của Vinh tiên sinh...”

“Vậy giờ cô đã biết.” Anh giữ cổ tay đang bưng trà của cô, “Vậy xin Bạch tiểu thư nói cho tôi hay, tôi nên tiếp tục gọi cô là Bạch tiểu thư, hay là bà tư? Hoặc là... mẹ tư?”

Chén trà sứ men xanh rơi xuống đất, thảm Ba Tư lông dày không phát ra âm thanh, nước trà ẩm ướt thấm xuống lan thành một mảng thâm màu.

Lời nói của anh chọc giận cô.

Cô lại trở thành Bạch Mạt Lị không chịu thua kém, tay vùng khỏi sự khống chế của anh, lãnh đạm nói: “Cậu hai xin tự trọng, về sau gọi tôi là bà tư đi. Đêm đã khuya, xin về...”

Anh không đợi cô nói hết câu, đột nhiên vươn tay túm chặt cô, dùng sức rất mạnh, không cho cô cơ hội tránh né. Anh đè cánh tay cô, sau đó cúi đầu hôn. Đó là nụ hôn rất thô bạo, tuyệt đối không triền miên như lần dưới tán ô. Anh có ý trả thù cô, cắn chặt máu, vì thế nụ hôn mang theo mùi tanh của máu. Bạch Mạt Lị chỉ cảm thấy bị làm nhục, mùi rượu nhàn nhạt còn vương trong miệng anh khiến cô choáng váng, cô giãy dụa đẩy anh ra, đang muốn uy hiếp nếu anh không ngừng tay cô sẽ gọi người, đột nhiên cô trông thấy ánh mắt anh.

Dưới bóng đèn điện tờ mờ, ánh mắt ngập ý tình mông muội, phảng phất mang theo sương mù, phía sau sương mù tràn ngập sự yếu ớt, thống khổ, khó buông và quyến luyến... Tất cả hội tụ thành một màu sắc rung động lòng người. Cô như bị ma nhập – trong nháy mắt, đầu cô xẹt qua một hình ảnh tương tự, dường như anh cũng từng bắt ép cô như vậy, dường như cô cũng từng chống cự anh như vậy – loạt hình ảnh đứt quãng ngớ hơi khó hiểu, mau tu mau tán. Cô không thể chối từ một người đàn ông có đôi mắt như thế.

Sườn xám tay lụa màu trắng được tuột xuống, làn da trên bờ vai tựa như bạch ngọc, đầu môi nóng bỏng in lên trên, nhen nhóm từng tia lửa đốt tới tận đáy lòng. Cô cảm thấy mình điên rồi, ỷ vào một chút rượu, cả hai đều điên rồi. Quấn quýt như vậy, thân mật như vậy... ngỡ rằng đã chờ đợi rất lâu, rất lâu.

Sau nửa đêm, tiếng mưa tí tách rớt cuộc ngừng, ánh trăng mông lung hắt qua khe hở trên tấm rèm. Cô dựa vào ngực anh nghe tiếng tim đập tuổi thanh xuân, đột nhiên cảm thấy, cố gắng cả đời cũng chẳng sánh được bình an hạnh phúc trong chớp mắt này.

Điều cô muốn, thật ra cũng chỉ như thế mà thôi.

[1] Mộng Mai: Liễu Mộng Mai, nam chính trong vở “Mẫu đơn đình”.

5. Chương 5

Trước khi anh đi, cô đưa cây trầm tịnh đầu song điệp cho anh. Tất quả quá khứ đều bị cô vứt bỏ sau khi cưới Vinh tiên sinh, hẳn mua cho cô trang sức quần áo mới, chỉ mỗi cây trầm này, cô thật lòng luyện tiếc, vậy nên trước sau không vứt. Nó là thứ duy nhất thuộc về cô.

Tặng nhau tín vật – đây là chi tiết thường gặp trong kịch Nam, không ngờ cũng có một ngày cô dùng tới. Những người tân thời như họ đáng ra không hợp với kiểu này, nhưng đây lại là tấm lòng chân thành nhất của cô.

Sau đó, hai người thấu hiểu tâm ý của nhau, gắn bó như keo sơn. Biết rõ là đại nghịch bất đạo, ngàn lần không nên vạn lần không thể, nhưng tình yêu như mật đường, ném qua sẽ nghiện, đúng là bất kể thế nào cũng không thể chia cắt.

Dần dần, ngay cả tâm tư đối phó với Vinh tiên sinh của Bạch Mạt Lị cũng lãnh đạm, mỗi khi hắn nằm trên người cô gọi “A Thúy”, cô cảm thấy vô cùng căm ghét. Nếu người trong lòng hắn không phải cô, người trong lòng cô không phải hắn, vì sao lại phải dính lấy nhau, nằm trên một giường, làm bộ như hai người thân thiết nhất?

Tô tiên sinh cũng dần dần không chịu nổi việc cô gặp Vinh tiên sinh. Mỗi lần Vinh tiên sinh đến biệt thự nhỏ trên đường Vĩnh Phúc, ngày hôm sau nhất định anh sẽ đến, yêu cô dữ dội, mãnh liệt, kiểu gì cũng bắt cô phải cầu xin mới bỏ qua. Lúc anh muốn cô, bắt buộc cô phải nói “em yêu anh”, giống như đó là một câu thần chú, có thể hoàn toàn cướp được cô khỏi Vinh tiên sinh.

Anh bảo cô bỏ đi với anh.

Một tháng sau, anh phải về nước Anh học nốt kỳ cuối cùng. Bọn họ có thể đi cùng nhau, tới thành phố ở bờ biển bên kia, không ai biết ai, sau đó không bao giờ về nữa.

Không phải cô không ao ước, mà cô không dám.

Thật ra không còn cách nào. Cô có thể đề nghị ly hôn, cũng có thể đường đường chính chính đến trước mặt Vinh tiên sinh nói rõ. Nhưng cô không dám – dù sao cô cũng hiểu biết hơn một cậu ấm không rành thế sự. Cô hiểu Vinh tiên sinh, hẳn là một người đàn ông dù không cần thứ gì đó cũng không để người khác có được. Cô được hắn nuôi, con hắn cũng do hắn nuôi. Hẳn mới là thần, bọn họ chẳng qua là Tôn Ngộ Không trong năm ngón tay của hắn.

Nếu không có tiền của Vinh tiên sinh, bọn họ dựa vào cái gì mà nghĩ rằng đến nước Anh còn có thể sinh sống thoải mái?

Vì thế cô vẫn do dự, lần nữa, kéo dài.

Cho đến một ngày, một vị khách không mời tới biệt thự nhỏ đường Vĩnh Phúc.

Tiểu thư.

Tiểu thư mặc chiếc áo bành tô màu xám kẻ caro thời thượng, đi bốt, mái tóc uốn thành lọn nhỏ. Cô vừa thấy Bạch Mạt Lị đã đi thẳng vào vấn đề: “Tôi nghe nói Thế Kiệt có tình nhân bên ngoài, vì thế nhờ chú làm trong cục cảnh sát tra xét, không ngờ người lặn lên giường với anh ấy lại là bà tư.”

Tiểu thư tư tưởng cởi mở, tiếng “lặn lên giường” này, Bạch Mạt Lị nghe mà khó chịu.

Nhưng cô không biết phản bác ra sao, bởi vậy không nói gì. Tiểu thư tiếp tục: “Cô muốn thế nào mới chịu rời khỏi anh ấy?”

Bạch Mạt Lị cả kinh: “Tiểu thư có ý gì?”

Tiểu thư nhướn mày, kinh ngạc nhìn cô: “Sao, cô còn không có dự định rời khỏi anh ấy ư? Cô không ngắm xem thân phận của mình là gì à? Nếu chỉ là con hát thì thôi, một công tử gian dâm với con hát chẳng phải hoang đường. Nhưng cô lại là vợ bé của bác Vinh, đây là loạn luân – cô có hiểu không? Sẽ bị đưa lên tòa án, bị phán quyết. Bà tư, tôi không phải người không biết phân rõ phải trái, tôi thích anh ấy, vì thế tôi

nguyện ý tác thành cho anh ấy, chỉ cần người anh ấy yêu là một cô gái bình thường, nhưng cô không được – chỉ có mình cô là không được!”

Bạch Mạt Lị nghe xong run rẩy. Cô không biết chuyện lên tòa án mà Tiêu tiểu thư nói có phải thật hay không, nhưng những chuyện khác cô ấy nói không sai – ai cũng có thể, chỉ mình cô là không được!

Cho dù cô có là một con hát ti tiện cũng chẳng sao – nhưng đây là số mệnh.

Trước khi đi, giọng Tiêu tiểu thư vọng lại: “Tôi cho cô ba ngày để chia tay với anh ấy, nếu không tôi sẽ nói chuyện này cho bác Vinh. Tiền đồ tươi sáng của Thế Kiệt không thể bị hủy trong tay cô!”

Tiêu tiểu thư đi rồi, Bạch Mạt Lị đứng ngồi không yên. Cô biết mình không thể lần nữa thêm nữa – không phải cắt đứt với anh, thì chính là đi cùng anh, chỉ có thể lựa chọn một.

Mấy ngày nay Vinh tiên sinh không thường xuyên đến, nghe nói là bận việc ở công ty điện ảnh. Đôi ba câu lọt vào tai cô, bảo rằng Vinh tiên sinh đang nâng đỡ một nữ minh tinh tên là Diệp Thúy Thúy, đầu tư điện ảnh để cô ta làm nhân vật nữ chính. Diệp Thúy Thúy... A Thúy? Bạch Mạt Lị nhớ tới tiếng nói động tình kia, không khỏi không tin, người đàn ông này quen dùng sự mới mẻ trước mắt để lưu giữ hồi ức.

Có lẽ, cô sẽ thất sủng.

Ngày hôm sau cô nhờ người gửi thư cho Tô tiên sinh, đồng ý bỏ đi với anh. Đây là quyết định của cô sau một đêm suy nghĩ. Ở lại – cô vẫn là bà tư của Vinh tiên sinh, hoặc chính là một người đàn bà có cuộc sống an nhàn thất sủng, nhưng nếu cô đi rồi, nói không chừng còn một vùng đất khác đang chờ đón, ít nhất có một người đàn ông yêu cô, mà cô cũng yêu anh.

Bọn họ hẹn một ngày sau gặp nhau ở bến sông, ngồi tàu đêm đi Hồng Kông. Tô tiên sinh có bạn ở Hồng Kông, có thể thu xếp cho họ tới Anh. Nếu tạm thời chưa đi được cũng có thể trốn một thời gian – kiểu gì cũng có cách.

Cô nghe đồn mấy ngày tới Vinh tiên sinh đều ở trường quay, có lẽ còn có Diệp Thúy Thúy? Nhưng cô đã chẳng quan tâm. Thứ muốn mang theo không nhiều lắm, đồ trang sức Vinh tiên sinh tặng cô cũng không cần, kể cả chiếc vòng cổ phượng xuyên mẫu đơn bằng vàng. Cô không phải người phụ nữ vô ơn, nay cô có lỗi với hắn, ít nhất cũng muốn trả hết những thứ này. Cuối cùng chỉ sắp vài bộ quần áo đơn giản, xếp trong vali nhỏ bằng da.

Thuyền chạy lúc mười giờ, đã hẹn chín giờ gặp nhau. Lúc tám giờ cô vừa bảo người giúp việc đi ra ngoài, chuông cửa liên vang lên.

Mở cửa ra, Vinh tiên sinh đứng ở bên ngoài.

Cô lập tức hoảng hồn, ngón tay ấn chặt vào mép cửa, hỏi: “Không phải ngài đi cắt băng cho bộ phim mới ư? Hôm nay khai mạc...”

Gương mặt người đàn ông không còn trẻ trung mang theo nếp nhăn mờ, hắn không đếm xỉa gì bước vào nhà, nói: “Chỉ là muốn đến gặp em. Không biết em có hứng thú cùng đi xem phim không?”

“Không... Không cần đâu...”

“Vậy tôi sẽ ngồi đây với em vậy. Sao? Em định ra ngoài à?” Dường như lúc này hắn mới thấy cô mặc một chiếc áo khoác gió bên ngoài sườn xám màu gạch cua, trong tay còn cầm chiếc mũ vải dạ, đúng là ăn diện để ra ngoài.

Góc phòng khách còn có một chiếc vali nhỏ. Bạch Mạt Lị bất an dịch người để che giấu, nói: “Em chỉ muốn ra ngoài chơi một chút thôi...”

“Nói cũng phải, tôi chưa bao giờ đưa em đi dạo phố.” Vinh tiên sinh thở dài, “Lần sau chúng ta tới rạp hát, với cả cao ốc mới trên đường Vạn Quốc. Còn có thể ra bến sông, nơi đó có tàu đến Hồng Kông...”

Chân của cô lảo đảo cơ hồ ngã quỵ. Vinh tiên sinh vươn tay đỡ cô, ý cười hòa nhã, kéo cô ngồi xuống bên cạnh, giọng nói nhẹ như bông: “Mạt Lị, đã lâu chưa nghe em hát, hát một đoạn cho tôi nghe được không?”

Cô thấp thỏm lo sợ, người đổ mồ hôi lạnh. Nhưng phóng lao phải theo lao, cổ họng sít lại, yếu ớt hát: “Dẫu cho nàng xinh đẹp như hoa, thời gian như nước...”[1]

“Bài này không hay.”

“...”

“Tôi thích nghe bài “Tạo la bào”, ngày tốt cảnh đẹp đã làm sao...”

“Vinh tiên sinh!” Cô biết nhất định hắn đã tra hết được bí mật của cô, hoảng sợ nhảy lên khỏi sô pha, lại bị hắn ghì trở về. Người đàn ông từng trải sự đời nhìn hết sinh tử kia trong nháy mắt trở nên tàn khốc, thản nhiên nói: “Mạt Lị, chung quy em vẫn là đàn bà.”

“Vinh tiên sinh!” Cô quỳ xuống, hạ quyết tâm, hai dòng nước mắt chảy xuống như ngọc: “Xin ngài... xin ngài tác thành cho chúng em! Em thật lòng với anh ấy, em có thể không cần gì hết! Xin cho em đi...”

Chuyện tới nước này đã không thể cứu vãn, mất hết can đảm, cô chỉ có thể cầu xin hắn.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, đưa tay đặt lên búi tóc cô, chậm rãi nói: “Tôi từng rất yêu một cô gái tên là A Thúy. Cô ấy và tôi là thanh mai trúc mã, có điều gia cảnh không tốt, về sau bị bán cho gánh hát. Khi đó con gái không được lên diễn, cô ấy chỉ có thể làm tạp vụ ở hậu đài, vụng trộm học diễn sau lưng chủ gánh hát. Giọng cô ấy tốt, hát rất dễ nghe, nhiều người thích cô ấy, thế nhưng cô ấy lại nói với tôi, chỉ muốn gả cho mình tôi. Mạt Lị, lần đầu tiên thấy em, tôi còn tưởng cô ấy đã trở lại...”

Bạch Mạt Lị toàn thân run rẩy, giống như lá rụng trong gió thu. Ai cũng biết, vợ cả của Vinh tiên sinh họ Tô, là tiểu thư nhà giàu, không phải tên là A Thúy. Tuy hắn tâm tâm niệm niệm muốn A Thúy, nhưng cho dù lựa chọn bao nhiêu lần, hắn vẫn sẽ chọn Tô tiểu thư... Rất nhiều khi sự đa tình của đàn ông được hình thành từ sự bạc tình khắc nghiệt.

Bởi vì cô giống A Thúy, cho nên hắn cưới cô. Như vậy A Thúy đâu?

Cô hỏi: “Không biết A Thúy...”

“Cô ấy đã chết...” Hắn dịu dàng khác thường, phiến muộn thở dài một hơi, “Tôi giết cô ấy, bởi vì cô ấy không chịu chờ tôi, gả cho người đàn ông khác...”

Một thứ gì đó cứng rắn lạnh lẽo đột nhiên dúi vào trán Bạch Mạt Lị. Cô ngửi được mùi thuốc súng kim loại, đó là một khẩu súng lục màu xám, khảm hoa văn màu bạc, trĩu nặng nằm trong tay hắn. Lòng cô buốt lạnh, ngay cả nước mắt cũng đóng băng.

“Mạt Lị, em biết tôi là người đàn ông thế nào không? Thứ gì đã thuộc về tôi, vĩnh viễn đều là của tôi, cho dù tôi vứt bỏ cũng không đến lượt người khác. Tôi từng cho em một cơ hội, chỉ cần em ở lại, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ làm như không biết gì. Nhưng em lại muốn đi, Thế Kiệt chờ em ở bên sông, trái tim của em đã bay mất từ lâu rồi... Mạt Lị, em đã không còn yêu tôi.”

“Một người đàn bà không yêu tôi, muốn rời khỏi tôi, tôi nên làm thế nào để giữ cô ấy lại?”

Bạch Mạt Lị quan sát cánh tay cầm súng của hắn, rồi đến gương mặt phía sau khẩu súng. Đó là một gương mặt đoan chính được bảo dưỡng rất tốt, ánh mắt có tà khí sắc bén. Rất nhiều năm trước, cũng có một người phụ nữ tên là A Thúy, giao phó cả đời cho gương mặt này, vạn kiếp bất phục.

Cô có thể cầu xin hắn, có lẽ vẫn còn cơ hội.

Nhưng nếu sống sót, tương lai còn gì đáng mong chờ?

Sợ hãi cực độ giống như sợi dây đàn kéo căng, cô cười, sợi dây kia đột nhiên đứt đoạn, hóa thành cát bụi, biến mất không dấu vết, đáy mắt cô quạnh quẽ.

Cô nhớ tới lần đầu tiên vào đoàn hát, đoàn trưởng nói: Đã vào đây rồi, không phân biệt là thật hay diễn. Ai càng thật càng thiệt.

Đây là cơ hội nói chuyện cuối cùng của đời cô.

Cô lặng lẽ mở miệng: “Đúng vậy, tôi không yêu ông. Tôi muốn bỏ ông.”

Tiếng súng nặng trĩu nổi lên, cắt ngang màn đêm u tối, sau một lát, tất cả chìm vào yên lặng.

...

Trên bến sông ngập ánh trăng rọi, một thanh niên tuấn tú liên tiếp nhìn đồng hồ.

Đã qua chín giờ, cô còn chưa đến. Từng người từng đôi đi qua anh, nhưng không thấy bóng dáng thanh mảnh duyên dáng kia.

Anh hơi nôn nóng, rồi cười chính mình quá nhạy cảm. Chỉ mới trễ một phút mà thôi, có lẽ cô ra khỏi nhà muộn, hoặc không gọi được xe? Luôn có chuyện ngoài ý muốn, nhưng nếu cô đã quyết tâm, anh nên tin tưởng cô.

Anh nhìn chiếc tàu thủy neo trên cảng, từng làn khói đen bay lên hòa vào màn đêm xanh thẫm. Nhanh thôi, họ có thể vượt biển, đi đến vùng đất trong mơ, từ đó về sau gắn bó bên nhau, sẽ không còn ai ngăn trở nữa.

Đó là một tương lai tốt đẹp như thế.

Mây nơi chân trời dần dần tản ra.

Đây là một buổi tối có ánh trăng rất đẹp, anh nở nụ cười, một buổi tối diễm lệ như mộng.

– Hết –

[1] Nguyên văn: “Tắc vi nhĩ như hoa mỹ quyến, tự thủy lưu niên”, Trích trong bài “Sơn đào hồng” – vở “Mẫu đơn đình”. Ý tứ là, tuy thiếu nữ có dung mạo đẹp như hoa, nhưng đáng tiếc thời gian trôi nhanh như nước. Trong vở “Mẫu đơn đình”, “Sơn đào hồng” là đoạn do nam hát, còn “Tạo la bào” do nữ hát.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-hoa-nhai>